

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΟΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΗΜΕΡΗΣΙΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

Δημήτριος Α. Κορομηλάς

Το χρυσούν ανδράποδον

Κωμωδία

εφ. *Εφημερίς*, Αθήνα

1. 16 Ιουνίου 1877, σ. 1-8

2. 17 Ιουνίου 1877, σ. 1-8

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ
ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΝ

ΦΑΥΔΕ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΔΙΔΑΧΘΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
ΑΠΟ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΘΕΑΤΡΟΥ
ΤΗ 16^Ω ΑΠΡΗΛΙΟΥ 1877
ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΗΣ ΕΣΤΡΙΑΣ
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

Μερκομάς
Βασιλική θυγάτηρ αὐτοῦ
Κωστάκης αδελφὸς αὐτῆς
Εὐφρόνιος Χατζηκαρμαζοτάκωγλους Κουσερλῆς
Λεωνίδας υἱὸς τοῦ Κω-
στάκη, ἐπιζήμιος παρ' αὐτοῦ
Γεώργιος ὑπηρέτης

* Ἡ σκηνὴ κέρχεται ἐν ἑξαήμερῳ

Σημ. ΦΑΥΔΑ: εἶδος κωμῳδίας, Γαλλο.

* Ἡ σκηνὴ κέρχεται ἐν τῇ ἑξαήμερῳ. Δείξτε καὶ ἀριστέρας δένδραδας, ὡς εἶναι σκηνῆς ἡ εἰσόδος μόνον φαίνεται. Πικροὶ γίνονται παρὰ τὰς δένδραδας. Ἐὰς τὸ βόθος ἀριστέρῳ τοῦ θεατοῦ φαίνεται σκιάς. Ἐπὶ τῆς πρώτης ἐξέλιξης φράσεται σιδηρῶν, ἰδῶν, ἰδύλλου, κτλ.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΜΕΡΚΟΜΑΣ. ποιεῖζων τὰ ἄνθη, ΓΕΩΡΓΗΣ
γονυπετῆς διορθῶν τὰ δένδρα. *Λίλα*

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ποιὸς ἔβαλε αὐτὰ τὰ κυπαρισσάκια ἐδῶ;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Αὐτά; γὰρ νὰ ἰδῶ; ᾤ, ᾤ, ᾤ ὁ κύρ Λεωνίδας
θὰ τὰ ᾤυτεψε.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ ἐκρεῖζῶν τὰς κυπαρίσσους
Ὁ εὐλογημένος! Φυτεύουσιν τέτοιον καιρὸ
κυπαρίσσια;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ὅσο ξέρει αὐτός ἀπὸ δέντρῶν, τόσο καλὸ
νᾶχω.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τὶ νὰ σοῦ κάνη, δὲν εἶνε δική του δουλειά!

ΓΕΩΡΓΗΣ

Τί δουλειὰ κάνει, ἀφάντη;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Δικηγόρος εἶνε. Τὶ τοῦ ἦλθε τοῦ εὐλογη-
μένου νὰ σπουδάσῃ τὴ δικηγορίαν; Κρίμα
τὸ παιδί, γιὰτ' εἶνε καλὸ παιδί, ἀπαράλλα-
κτος ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας του.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἄμ' τὸν θυμᾶμαι νὰ, ἐκείνος ἦταν ἰκα-
λὸς ἄνθρωπος.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Καὶ τὸ εἶχε καὶμὸ ὁ καὶμῆνος σὺν κ'
ἐμένα, νὰ μὴ γίνῃ τὸ παιδί του δικηγόρος.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἄμ' βέβηα· κατὰ πῶς κατάντησαν, πάλι
καλλίτερα ἐγώ.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ἐσύ; καὶ ἔχει λόγος;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἄπὸ δικηγόροι καὶ βαρτάδες πέντε 'ς τὸν
παρᾶ.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κρίμα, κρίμα.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Θὰ καθῆσθαι πολὺ καιρὸ ἐδῶ;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ὅλο τὸ καλοκαίρι. Δὲν ἦταν τέσο καλὰ·
ἐδούλεψα πολὺ ἐφίτος.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ξέρεις τί μοῦ φαίνεται, ἀφάντη; πῶς θὰ
τοῦ πέφτουν πολλὰ τὰ ἔξοδα κάτω ἐπὶ χι-
ρα... Τί λίς;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ὅχι δά· ἔχει τὸ δικό του. Ἄφτι τοῦ ἀφ-
σε ὁ πατέρας του.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἄ, τοῦ ἀφῆσε ὁ πατέρας του;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Αϊ, κάτι βέβαια, ένα σπιτάκι, ἔν' ἀμπέλι, κρινάνα δύο χωραράκια, ἔχει καὶ κάτι οἰκοπέδα κατὰ τοὺς Ἀσωμάτους.

ΓΕΩΡΓΗΣ

"Ἐμ' νὰ λοιπόν... τί θέλει καὶ κάνει τὸ δικηγόρο;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

'Αδυναμία τις τῶν ἀνθρώπων, βλέπεις. 'Ἐγὼ τοῦ τὸ εἶπα, γιατί τὸν ἀγαπῶ πολὺ... εἶνε καλὸ παιδί... ἔπειτα γιὰ τὸν πατέρα του, .. αἱ! ὁ καυμένος!

ΓΕΩΡΓΗΣ

"Ἦταν καλός!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ παρατηρῶν τὸ φύκος
Αὐτὸ τὸ φύκος πάει νὰ ξεραθῆ. Κρίμα, κρίμα τοὺς παράδες.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Δὲ σ' τὸ ἄλλα ἐγὼ, ἀφάντη; δὲ μ' κουσεε.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ κλαδεύων τὰ δένδρα

"Ὅσαι φοραὶς σ' ἀκουσα, 'πρόκοψα βλέπεις.

ΓΕΩΡΓΗΣ

"Αἰ, ἔν' μ' ἀκουεε ἐμένα θά ἦταν ἀλλεϊῶς τὰ πράγματα. Εἶνε ποῦ δὲ μ' ἀκουεε. Προφίεε κατὶ ἄλλαγεε πάλι με τοὺς κουμπάρους μου γιὰ τὴν ἀφεντιά σου καὶ νά-ἦσουν ἀπὸ καμμιά μεριά!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Γιατί πρᾶγμα;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Γιὰ τὴν δημαρχία.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ποῖα δημαρχία;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Γιὰ τὴν δημαρχία, νά, τὴν δημαρχία. Δὲ θά διαιρέσουνε τὸ δῆμο; δὲ θά κάνουνε τὴν Κηρυσία καὶ τὸ Μαρούσι με τ' ἄλλα χωριὰ ξεχωριστὸ δῆμο;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ποῦ τὸ 'θυμήθηκεε πάλι;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Μούλεγαν οἱ κουμπάροι μου... Νά-θελε' ὁ ἀφάντης σου, τὸν ἐκάναμε 'ς τὰ πεταχτά... μὰ εἶνε ποῦ δὲ θέλει.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Σ' εὐχαριστῶ... Ὁμορφο πρᾶγμα ἡ δημαρχία! Ἐδοξεύεται ἀδικα τῶν ἀδικῶν, σὲ ἔρριζου, δὲν 'μπορεῖς νὰ κάμης τίποτε, ἀπαιτήσεε ὅσαιε δὲν φαντάζεσαι, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς ποῖδ' εἶνε τὸ κέρδος; νά σου 'ποῦν πῶς ἔλαφεε τὸ δῆμο.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Μὰ τῆς εὐγενείας σου δὲν θά τὸ εἰποῦν ποτέ. Τὸ λῆνε σ' ἐκείνους σου τὸ κάνουν, ἢ δὲν τὸ κάνουν μαθίε; Ναι, βλέπεις θά πῆσουν τὰ μούτρα τους ἀπὸ ἄντροπή. 'Ἐκεῖνοι ποῦ δὲ κλέφτουε πεθαίνουε 'ς τὴν ψάθα, κ' ἐκεῖνοι ποῦ κλέφτουε ἔχουε σπῆτια

περῆσια, ἀπὸ 'κεῖ ποῦ δὲν εἶχανε μητ' ἕνα καλύδι, πληρόνουε ὅσα χωροστοῦν καὶ δίνουε καὶ προίκεε στῆε κόραιε τῶν' ἢ δὲν τὰ ξέρουε; 'Αμ' ἀπὸ ποῦ βγαίνουε τὰ ταξείδια ποῦ παγαίνουε 'ς τὴν Εὐρώπη, καὶ τὰ ἔξοδα ποῦ κάνουε, καὶ τὰ λούσα, καὶ τῶνα καὶ τ' ἄλλο; 'Απ' τὴν προίκα τῆε κυρὰ Στάθινεε ἢ ἀπ' τὰ νερά κι' ἀπ' τὸ φόρο;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Θά μοῦ τὰ εἰποῦν κ' ἐμένα.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Πῶε θά κλέφης; ἔδῶ; ἀμ' τ' εἶνε ὁ κάδουρας τ' εἶν' τὸ ζουμί τοῦ, ἀφάντη μου. Μὴν τηρᾶε τί γίνεται κάτω στὴ χώρα. 'Ἐκεῖ μαζεῦτηκαν τὰ ὄρνια κ' ἔκαναν τὸ μποῦφο πρῶτο. Γιὰ τοῦτο πάει 'μπρός ὁ δῆμοε. 'Ἐμπᾶτε σκύλοι ἀλίστεε κι' ἀλεστικᾶ μὴ δόττε.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

'Αφῆνετέ με ἦσυχο' δὲν εἶμ' ἐγὼ γιὰ τέτοιαιε δουλειαιε.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καλό.

ΣΚΗΝΗ Β'.

Οἱ ἈΝΔΡΕΡΑ, ΒΑΣΙΛΑΙΚΗ.
ΒΑΣΙΛΑΙΚΗ

Πατέρα, πατέρα.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τί εἶνε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔφρασαν.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ἄπο ποῦ εἶνε; ποῖς τὸ ἔφρασε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ὁ ἀμαξῆς τοῦ λεωφορείου ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ κρατῶν εἰς ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ γράμμα
Τί λέγει ἐδῶ, Βασιλική, γιατί δὲν βλέπω.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἀναγινώσκουσα

Πρὸς τὸν εὐγενέστατον...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ὅχι δά... Εἰς τὴν σφραγίδα τοῦ ταχυδρομείου...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Σμύρνη.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ θέτων τὰ ὀμματούδιά του ἐπὶ τῆς βινός του

Σμύρνη; ἀπὸ ποῖον εἶνε; (ἀποσφραγίζει τὴν ἐπιστολήν), Καισαρεία τῆ... Ἄ, ὦ! ὦ! τοῦ Χατζηκαρμεϊτάνογλου πρέπει νὰ ἦνε. (στρέφει τὸ φύλλον) Βίβλια τοῦ Χατζηκαρμεϊτάνογλου εἶνε. Μπρὲ πῶς μ' ἐνθυμήθη; (καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν) Τί μοῦ γράφει ὁ καλὸς μου φίλος;

ΓΕΩΡΓΗΣ εἶη *Βασιλικῆ*

Πῆς καὶ τοῦ λόγου σου τίποτε τοῦ ἀφάντη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Γιατί πρῶγμα;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Γιὰ τὴ δημαρχία.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἄγ;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Δὲ θὰ κάνουμε μεθαύριο ξεχωριστὸ δῆμο τὴν Κηρυσιά; δὲ θὰ τὸν βγάλουμε δῆμαρχο;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ποῖον;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Τὸν ἀφάντη.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τὸν πατέρα δῆμαρχο ἐδῶ στὴν Κηρυσιά; μὴ χειρότερα! Γιὰ νὰ καθώμαστε καὶ τὸ χειμῶνα ἐδῶ. Ἄμ' δέν; μὲ φθάνουν οἱ τρεῖς μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καλά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἐγὼ δὲν κυττάζω τὴν ὄρα πότε νὰ πιάσῃ τὸ κρῦο καὶ σὺ μοῦ λέγεις δημαρχία. Ὁμορφο πρῶγμα ἢ Κηρυσιά τὸ καλοκαίρι. Καὶ κάτω 'ς τὸ Φάληρον θιάτρον, διασκεδάσεις, μουσικαῖς... Ἄν ἦνε ποτὲ δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεὶς ὅτι ὁ πατέρας μὲ ἔχει θξιμμένην ἐδῶ.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καὶ γιατί δὲ σ' ἀρίσει ἢ Κηρυσιά; τί ἔχει τάχατες; Σὲ λίγα χρόνια θὰ γίνῃ καὶ

θὰ γίνῃ. Ἄν τὰ φέρῃ ὁ Θεὸς δεξιῶ καὶ δὲ μᾶς σταίλῃ ὁ διάβολος κανένα δῆμαρχο σὺν τὸν προκομμένο τὸν κύρ Γιακὸ τὸ Ζάππα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Σὺ τὴ χαρίζω τὴν Κηρυσιά σου, νὰ τὴν κάνῃς παστρουμά. Κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι πάσι κ' ἔρχεται. ἔγομε κι' ὀλίγη σου τροφιὰ, ἄν ἔλειπε κι' αὐτὴ, δὲν θὰ ἤξευρα τί νὰ κάνω.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἡ Κηρυσιά, κυρὴ Βασιλικούλα μου, τὸ λέει· εὐρὲ μου ντὲ ἄλλον τόπο μὲ Κεραλάρι, μὲ Πλάτανο, μὲ τὸ Μαρῶσι ἀπὸ 'δῶ, μὲ τὸ Ταυτὶ ἀπὸ 'κει.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Σοῦ εἶπα βράσ' τῆνε καὶ πὰ τὸ ζουμί της.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καλὸ

Διευθύνεται πρὸς τὸ βᾶθος ἔπου σκάπτει.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ *μειδιδῶν*

Σίρεις, Βασιλική, τί μοῦ γράφει ὁ Χατζηκαρμεϊτάνογλος;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τί σοῦ γράφει, πατέρα;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Πρῶτον, ξιέρεις ποῖς εἶνε ὁ Χατζηκαρμεϊτάνογλος;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ποῖς εἶνε;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Θυμᾶσαι; ... μὰ ἐσὺ ἦσουν μικρὰ, ποῦ νὰ θυμᾶσαι; ... Θυμᾶσαι ἐκείνον τὸν κύριον 'ποῦ ἦλθε εἰς τὴν Μεταπολίτευσιν καὶ μᾶς ἤρ' ἐδῶ;

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

'Ενας κύριος ποῦ ἦλθε 'ς τὴ Μεταπολίτευσι, πρίχα γύρεις.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴν τὸν θυμᾶσαι· σοῦ ἔφερνε καρμέλες, γλυκίσματα.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Μὰ μήπως ἦτον ἓνας καὶ δύο, πατέρα μου; τέλος πάντων τί σοῦ γράφει;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τί μοῦ γράφει, τί μοῦ γράφει... πολὺ περίεργος εἶσαι.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

'Αφοῦ μ' ἐρωτᾷς;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Εἶνε πλούσιος, πολὺ πλούσιος, μὰ παρὰ μὲ τὴν οὐρά.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Καὶ εἶνε φίλος σου, πατέρα;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Φίλος μου λέγεις; ἀκούς ἐκεῖ.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Αἴ, δὲν τοῦ γράφεις, ν' ἀγοράσῃ τὸ περι-
δῶλε, ἀφοῦ γυρεύεις νὰ τὸ πολῆσῃς;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Μὰ ἂν ἤξευρες τί μοῦ γράφει.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Τέλος πάντων 'πές μου· μὴ μὲ βρασάντζης.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Μοῦ ζητεῖ τὴν χεῖρα σου διὰ τὸν υἱόν του.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ ἔντρομος

Καί....

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κι' ἂν μοῦ ἀρέσει ὁ υἱός του θὰ τοῦ τὴν δώσω.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Τὸν 'ξίρεις τὸν υἱόν του;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Θὰ τὸν ἰδοῦμε. Θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, μοῦ τὸ γρά-
φει... νὰ ἰδῇς πότε θὰ ἔλθῃ.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ ἰδίᾳ

"Αχ! Θεὶ μου, αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερμενα.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ ἀγαγιώσκων

Περὶ τὰ τέλη 'Ιουλίου (μεγαλοφῶως)
Τέλη 'Ιουλίου; καὶ ἤμαστ' 'ς τὸν 'Ιούλιον;
Καλά! τί ἡμερομηνίαν φέρει τὸ γράμμα;
(ἀγαγιώσκων) Εἰκοσι Ματουί (μεγαλαφῶνως)
"ὦ! καὶ ἔκαμα πέντον καιρὸ νὰ ἔλθῃ ἀπὸ
τὴν Καισαρεία! χαρὰ 'ς τὴν ἐξίτι τῶν ταχυ-
δρομείων μας.

ΒΑΣΙΔΙΚΗ ἰδίᾳ

Δὲν πέφτει ἔξω τὸ καρδί' ποῦ θὰ τὸν φέρῃ;

*Εἰς τὸ βάθος τῆς σκητῆς φαίνεται
ὁ Εὐφρόνιος Χατζηκαρραμεϊτάρο-
γλους συνομιλῶν μετὰ τοῦ Γεωργίου.*

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κι' ἔπειτα λέγει νὰ μὴν ἔχωμεν παρὰ-
πονα. Μιὰ φορὰ ἤμουν 'ς τὸν Πειραιᾶ, κ'
ἔστειλα ἓνα γράμμα τῆς καυμένης τῆς γυ-
ναίκας μου, διὰ νὰ τῆς εἰπῶ, ὅτι ἔπρεπε νὰ
πάγω 'ς τὴ Σαλαμίνα καὶ νὰ γυρίσω τὴν ἄλ-
λη ἡμέρα. Ἐγὼ ἐπῆγα, ἔκαμα δύο 'μέρας 'ς τὴ
Σαλαμίνα καὶ ὅταν ἐγύρισα 'ς τὸ σπῆτι μου
τὸ ἕδρα ἀνω κάτω, διότι δὲν ἤξευραν τί εἶχα
γίνει. Τότε ἔβρθε καὶ τὸ γράμμα μου. Αὐτὴ
εἶνε ἡ κατάστασις μας. (βλέπων τὸν Εὐφρό-
νιον) Ποιὸς εἶνε αὐτὸς ἐκεῖ κάτω;

ΒΑΣΙΔΙΚΗ

Ποιός;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τί ἀγαπᾷς, παλληκίρι; ποιὸν γυρεύεις;

ΣΚΗΝΗ Γ'.**Οἱ Ἀνωτέρω, Εὐφρόνιος.****ΓΕΩΡΓΙΟΣ**

Τὴν ἀφεντιὰ σου γυρεύεις, ἀφέντη, κατὰ πῶς
κατάλαβα, γιατί κι' αὐτὸς δὲν ξέρει τί θέλει.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τι θέλεις, παιδί μου;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ βλακωδῶς

Τόν... τόν... ἐξέχασα τὸνομά του...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ μειδιῶν

Πῶς ἐξέχασες τὸνομά του;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Νά, δὲν τὸ θυμᾶμαι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὰ σοῦ φαίνεται, σὰν βλάξ, πατέρα;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ἄπὸ ποῦ εἶσαι; τί δουλειὰ κάνεις;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἦρθα γιὰ νὰμπω στὸ Πανεπιστήμιο.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ποῦ Πανεπιστήμιο; ἐδῶ στὴν Κηφισσιὰ;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ τῷ Γεώργη

Σώπαινε σέ. (τῷ Εὐφρόνιῳ) Ἄπὸ ποῦ εἶσαι;

ΓΕΩΡΓΗΣ ἀπερχόμενος

Εἶδα πολλὰ σκυλόμουτρα, μὰ σὰν κι' αὐτὸ δὲν εἶδ' ἀκόμη.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἄπὸ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ἄπὸ ποῦ μέρος τῆς Μικρᾶς Ἀσίας;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἄπὸ τὴν Καισάρεια.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

Θεὶ μου!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Μήπως εἶσαι;...

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ βλακωδῶς

Ἐγὼ εἶμαι.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ὁ Χατζηκαρκαμειτνηγλους;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μάλιστα... ἐγώ... ἐγώ... ἐγὼ εἶμαι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

Παναγία μου! αὐτὸς εἶνε!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ ἀσπαζόμενος τὸν Εὐφρόνιον

Ἄ' καὶ δὲν μοῦ τὸ λὰς τόσην ὥρα, παιδί μου. Τί κάνει ὁ πατέρας σου;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Δὲν κάνει τίποτε τώρα, εἶνε χωρὶς δουλειά.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Δὲν σ' ἐρωτῶ αὐτό· εἶνε καλὰ;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μὰ εἶνε καιρὸς ποῦ τὸν ἄφησα, 'μπορεῖ καὶ ν' ἀρρώστησε, ποῖς ξέρει;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Δὲν ἔχεις γράμματά του;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ παρατηρῶν τὴν Βασιλικὴν

Δὲν ξέρω...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Εἶνε ἡ κόρη μου ἡ Βασιλική.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μοῦ τὸ εἶπε ὁ πατέρας μου καὶ γι' αὐτὸ ἦρθα· θὰ τὴν πάρω γυναίκα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

"Α! δυστυχία μου! Αὐτὸς εἶνε ἡλίθιος!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ μειδιῶν

Θὰ τὴν πάρης αἶ. τὴν θέλεις;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Αμ' τὴν θέλω βέβαια.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Μ' ἀρέσει πολὺ ὁ τρόπος του, εἶνε ἀφιλέστατος. Ἀ? Βασιλική, δὲν εἶνε νόστιμος ὁ ἀρραβωνιαστικὸς σου;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

Ἄρραβωνιαστικὸς μου!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Καὶ πῶς δὲν ἤλ'ες τόσον καιρὸν; πότε ἔφυγες ἀπὸ τὴν Καισάρεια;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Οὐ! εἶνε δύο μῆνες.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Καὶ νὰ μὴν ἔλθης νὰ μᾶς ἰδῆς!

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Δὲν εὗρισκα τὴν Κηφισσιὰ!

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

"Οχι δά!

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Κάτι φίλοι μου μου είχαν ειπεί πώς είνε κατά τὰ Μίγαρα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Κ' ἐπήγατε 'ς τὰ Μίγαρα, κύριε;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἐπῆγα βέβαια, μὰ δὲν ἦταν ἐκεῖ... μ' ἐγέλασαν.

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Εἶνε νοστιμώτατος!... Αἶ και πῶς ἤδρε; τὴν Κηρυσσιὰ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τὸ ἔβουλα 'ς τὴν ἐφημερίδα.

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Και λοιπὸν;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μὰ αὐτὴ τὴ φορά δὲν ἔμπορουσε κανεὶς νὰ μὲ γελᾶση, γιατί ἔγραψα 'ς τὴν ἐφημερίδα, ὅτι ὁποῖος ἀμαξᾶς μὲ πάει στὴν Κηρυσσιὰ, θὰ τοῦ δώσω δέκα φοραὶς παραπάνω ἀπὸ ὅ,τι ἔμπορεῖ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνας ἄλλος.

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Περὶφημο!

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἦρθαν λοιπὸν σήμερα τὸ πρωτὸ καμμιὰ εικοσαριὰ ἀμαξᾶδες και δὲς του ὁ ἕνας ἀπὸ 'δῶ, δὲς του ὁ ἄλλος ἀπὸ 'κει μὲ τραβοῦσαν ἀπὸ τὰ χέρια, ἀπὸ τὰ πόδια, ἀπὸ τὰ μαλ-

λιά, ποῖος νὰ μὲ πρωτοπάρῃ, ὡς ποῦ ἔβριθης ἕνας ποῦ μ' ἔβριξε 'ς ἔν' ἀμάξι και τσάφ, και τσοῦφ ὁ ἀμαξᾶς τῶδαλε 'ς τὰ τέσσαρα και μ' ἔφερ' ἐδῶ.

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Ἐἴδες κ' ἔπαθες ὡς ποῦ νάρθης.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἄμ' δὲν εἶνε τόπος ἡ Ἀθήνα και νὰ μὲ συμπαθᾶτε ἐδῶ εἶνε ποῖος νὰ γελᾶση τὸν ἄλλον. Μ' ἔστειλ' ὁ πατέρας μου νὰ σπουδάσω τὴ γιαντρικὴ, γιατί ξέρω λιγούλακι νὰ γιαντρῶω τὰ μικρὰ τὰ παιδιὰ: τοὺς μεγάλους δὲν καταπιάνουμε μὰ 'ς τὰ μικρούλια τὰ βγάζω πέρα. Πάω τὸ λοιπὸν 'ς τὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ γραπτῶ και τὴν ἡμέρα ποῦ πῆγαινα μου λένε πῶς ἐτελείωσαν τὰ μαθήματα και πῶς ἔβλεπισε τὸ Πανεπιστήμιο. Πάω 'ς τὸ θέατρο ἕνα βράδου, περιμένουμε, περιμένουμε, τίποτε ἔπαιε' ἀπὸ πολλὴ ὥρα μᾶς λένε πῶς δὲν ἔχει παρᾶστασι και πατεῖς με πατῶ σε 'κουβαριαστήκαμε ἀπὸ τὸ ὑπερῆρο. Πάω στὸ σιδηρόδρομο γιὰ νὰ κατέβω 'ς τὸν Πειραιᾶ, κατὰ πῶς μὲ βλέπει, μιὰ σφυριγματιὰ και φεύγει 'ς τὰ τέσσαρα, τρέχω ἀπὸ πίσω νὰ τὸν φθάσω, ποῦ νὰ τὸν φθάσω; εἶχε πάρει φόρα κι' ἂν τὸν πιάσῃ! Διαβάζω 'ς ὅλαις τῆς ἐφημερίδαῖς πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο, θὰ γίνῃ ἐκεῖνο, τίποτε, ὅλα φέμματα. Βασιλέστηκα κ' ἐγὼ, θὰ πάρω τὴ γυναίκα

μὲ και θὰ πάω 'ς τὴν πατρίδα μου: τί νὰ κάνω;

ΜΕΡΚΟΜΑΞ τῆ Βασιλικῆ

Μὰ εἶνε χαρισίστατος.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ τῆ Βασιλικῆ

Πᾶμε τὸ λοιπὸν νὰ παντρευτοῦμε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

Πίσω μου εἶσαι δαίμονα!

ΜΕΡΚΟΜΑΞ γελῶν

Ἄγᾶλ' ἀγάλια δὰ, νὰ γνωριστήτε και λιγάκι.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τί νὰ γνωριστοῦμε; τὴν εἶδα, μὲ βλέπει, τί παραπάνω θέλουμε;

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Μὰ νὰ σὲ ἰδοῦμε και ὀλίγαις ἡμέραις. Δὲν εἶσαι κουρασμένος, δὲν θίλεις νὰ ξαπλωθῆς τώρα πρὶν νὰ προγευματίσωμεν;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ὀλίγο νερὸ θίλω νὰ βάλω 'ς τὸ χέρι μου, γιατί μὲ τσοῦζει.

ΜΕΡΚΟΜΑΞ

Τί ἔχεις;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Νὰ, καθὼς μὲ τραβοῦσαν οἱ ἀμαξᾶδες, ὁ ἕνας μου ἔδωσε μιὰ γροθιά 'ς τὴν πλάτη ποῦ μου πονεῖ ἀκόμα, κ' ἕνας ἄλλος μου ἔγδαρε τὸ χέρι.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Πᾶμε, πᾶμε, ἔλα ἐδῶ μαζί μου. Ἀπαράλ-
λακτος ὁ πατέρας του εἶνε.

Ἐξέρχεται μετὰ τοῦ Ἐδφοροῦ.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ, εἶτα **ΚΩΣΤΑΚΗΣ**, **ΛΕΩΝΙΔΑΣ**.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Θεέ μου, Θεέ μου, θά τ' ελλαθῶ. (περι-
τρέχουσα τὴν σκηνήν) Αὐτὸν, αὐτὸν τὸν
ἄνθρωπον θά πάρω ἐγὼ καὶ θά πάω νὰ ζήσω
'ς τὴν Καισάρεια; Ἄμ' πάρε μου τὴν ζωὴν
μου καλλίτερα, Θεέ μου! Τί σοῦ ἔμαλλε νὰ
πάθης, καυμένη Βασιλική. Ποῦ εἶσαι, καλή
μου μητερούλα, νὰ ἰδῆς τὴν κόρην σου σὲ τί
χέρια πάει νὰ πῆσῃ. Τί θὰ κάνω; Πῶς νὰ
τὸ εἰπῶ τοῦ πατέρα; ... Πῶς νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ.
Θεέ μου, καὶ μ' ἀκούει; ... Ὁ Κωστάκης
μου μένει. Θὰ πῶσ' 'ς τὰ πόδια του νὰ παρα-
καλέσῃ αὐτὸς τὸν πατέρα... Ἄχ, ἄχ,
ἄχ! τί μοῦ ἐφύλαγ' ἡ μ. ἴρα μου.

Ὁ Κωστάκης εἰσέρχεται τρέχων ἀκο-
λουθούμενος δὲ ἐπὶ τοῦ Λεωνίδα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Δὲν τῶχομε, δὲν τῶχομε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ συλλαμβάνων αὐτὸν

Τί δὲν τῶχομε; σ' ἔπιασα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἀκολουθοῦσα τὸν Κωστάκη
Κωστάκη μου, Κωστάκη.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

"Ἄς μὴν ἔμπλεκᾶ 'ς τὸ βᾶτο καὶ θά-θλεπῆς.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Κολοκύθια μὲ τὴ βίγανι.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Κωστάκη μου.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Θέλεις πάλι; καὶ ἂν μὲ πείσης νὰ χάνω
ὅ,τι θέλεις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

"Ἄ. τώρα κουράστηκα, ἐλαχάνισα, πᾶν'
ἔκείν' οἱ χρόνοι ποῦ εἶχα φτερά 'ς τὰ πόδια.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

"Ἄν σοῦ βαστῆ ἔλα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Κωστάκη, μὰ δὲν μ' ἀκούς;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ θυσανασχετῶν

Ἄϊ, τί θέλεις;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὲν 'ξέρεις, καυμένε.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τί εἶνε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ μετὰ συστολῆς

Νὰ, πῶς νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ... ἦλθε ἕνας...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ἄϊ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἀπὸ τὴν Καισάρεια, εἶνε βλάξ, Κωστάκη
μου, βλάξ...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τί μὲ μέλει ἐμένα;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καὶ θέλει νὰ μὲ πάρῃ...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Πῶς νὰ σὲ πάρῃ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Γυναῖκα!

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Γυναῖκα!

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Καὶ σὺ τὸ πιστεύεις; καυμένη;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

"Ἀκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω, ἦλθε 'ς τὸν πα-
τέρα, σταλμένος ἀπὸ τὸν πατέρα του νὰ μὲ
ζητήσῃ... φορεῖ ποπούρια καὶ ὁ πατέρας
θὰ μὲ δώσῃ, μοῦ τὸ εἶπε... δὲ σοῦ χωρα-
τεύω.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τί λὲς, ἀδελφή;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καλὲ ἐδῶ, τώρα ἦτον ἐδῶ, ἐπῆγε μὲ τὸν
πατέρα ἐπάνω. Ἄχ, Θεέ μου, εἶνε βλάξ, ἦλι.

θιος, φορεῖ βρακιά, ἀκοῦς βρακιά! ἐζητοῦσε
τὴν Κηρυσσιὰ δύο μῆνες, τὸν ἔστειλαν νὰ
τὴν εὕρῃ ἔς τὰ Μίγαρα καὶ γιὰ νὰ τὴν εὕρῃ τὸ
ἔβαλε ἔς τὴν ἐρημητρίδα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ καρχαζῶν
Χάχ! ἄχ! ἄχ! ἄ!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ κλαυθυρίζουσα
Γελᾷς . . . ναι, μὰ ἐγὼ κλαίω.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Καλὲ μὲ τὰ σωστά σου κλαίς;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ἄν εἶχα τώρα τὴ μητέρα μου δὲν θὰ
ἐγελοῦσε, παρὰ θὰ ἰπνέγαινε νὰ πύση ἔς τὰ
πόδια τοῦ πατέρα νὰ κλάψῃ. . . νὰ τὸν
παρακαλέσῃ. . . νὰ τὸν. . .

Πίπτει ἐπὶ ἔδρας.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Βασιλική μου, μὴν κλαίς. Λιωνίδα, καλὲ
κλαίει.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Μήπως ἐγὼ γελῶ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Καὶ σὺ; καὶ εὐ κλαίς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ἄρῳ τὴν βλίπω λυπημένη, ἐγὼ δὲν τὸ
χρόπιω. . . δὲν εἶς τὸ ἔκρυφα, τῆς Βασιλι-
κῆς. . . τὸ ξέρει.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τί ξέρει;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Νᾶ, πῶς. . . Πίς του το ἐσύ, Βασιλική.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Τί νὰ μοῦ εἰπῇ;. . . Τί τρέχει;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Μπρὲ ἀδελφὲ, παστρικά, παστρικά· μήπως
νομίζεις πῶς ἦλθα νὰ καθίσω μαζί σας γιὰ
τὰ δικὰ σου τὰ μάτια;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ μειδιῶν
Ἄ, ἄ! . . .

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Εἶσαι πολὺ βλαζὺ λοιπόν.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Καὶ εὐ, Βασιλική;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ἐγὼ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ἄ, πῆς τὴν ἀλήθεια, Βασιλική. Δὲν μοῦ
εἶπε; εἶθι θὰ τὸ εἰπῆς μὲ τρόπον τοῦ πατέ-
ρα σου;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Χίλιαι φοραὶ ἐπῆγα νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ καὶ
χιλίαις φοραὶ ἐξερᾶθηκα ἢ γλώσσά μου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Δὲν μοῦ εἶπες πῶς θὰ ἰμλήθης ἐπὶ τοῦ
Κωστήκη;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἦθελα νὰ τοῦ τὸ εἰπῶ μιὰ ἡμέρα καὶ μὲ
ἀποπῆρε.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Ἐγὼ; δὲν ἔχω εἰδήσιν.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ναι, ἐσύ· εἶνε τώρα τόσος καιρὸς.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Τέλος πάντων τὴν ἀγαπῶ καὶ μὲ ἀγαπᾷ.
Κοντός φαλμός ἀλληλοῦτα· ὁ πατέρας σου
ὅπως δὲν θὰ μοῦ τὴν δώσῃ, πρῶτον, διότι
εἶμαι δικηγόρος, καὶ δεύτερον διότι εἶμαι
δικηγόρος χωρὶς πελατσίαν. Ἄναλαμδάνεις
νὰ τοῦ τὸ εἰπῆς;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Ἐγὼ; θέλεις ν' ἀρπάξῃ κανένα κοντό-
ξυλο; Δὲν τὸν ξεύρεις τὸν πατέρα; Γιατί
δὲν τοῦ τὸ λῆς ἐσύ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ἐγὼ νὰ τοῦ τὴν ζητήσω; θ' ἀρπάξῃ τὸ
δραμαπαδόξυλο, παιδί μου. Προχθὲς ἀκόμη
δὲν θυμᾶσαι τί ἔλεγε; Μία κάρη ἔγω, μὰ
ἀλλοίμονον ἔς τὸ δικηγόρε ποῦ ἔλθῃ νὰ μοῦ
τὴν ζητήσῃ; ἀπὸ τὸ παράθυρο θὰ τὸν πα-
τάξω. Ἐπιτα' ἀπὸ τέτοια ἀπόφασι, κέπιασε
ἢ εὐγενεία σου νὰ τοῦ κάρης λόγῳ.

(Ἐπιταὶ τὸ τέλος).

ΤΟ ΧΡΥΣΟΥΝ
ΑΝΔΡΑΠΟΔΟΝ

ΦΥΛΑΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑ

(Ἴδε προηγ. φύλλον) (*)

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τί θά γίνῃ; τί θά γίνῃ. Θεά μου....

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Αἶ, καλὰ λοιπόν, μὴν τὰ χάνῃς, τώρα θά σκοφθοῦμεν, ἀγγέλι' ἀγγέλια.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Ἐγώ κ' ἐγὼ πατέρα, μὰ ἔπερνε κι' ἀπὸ λόγια, δὲν ἦτον ἀμύλητος... σὰν τὸν δικόν σου, ἀδελφέ. Ἐμένα πρὸ δύο ἡμερῶν, πότε ἦτον;... γιὰ κάτι ποῦ τοῦ εἶπα μ' ἔστρω-

(*) ΠΡΟΣΩΠΑ — Μαρκομάς. — Βασιλικὴ τοῦ ἄστερ αὐτοῦ. — Κωστάκης ἀδελφὸς αὐτοῦ. — Λεωνίδας φίλος τοῦ Κωστάκη ἐπιζώντων παρ' αὐτοῦ. — Γεώργιος κητοῦρός. — Εὐφρόνιος Χατζηκαραμαζιάνογλους κητοῦρός.

σε 'μπροστὰ καὶ μοῦ εἶπε... καὶ μοῦ εἶπε... καὶ τί δὲν μοῦ εἶπε.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Γλῶσσα δὲν εἶγες ἐσύ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Νὰ σὲ χαρῶ τὴν ἀρεντιά σου ποῦ κοτᾶς; νὰ εἰπῆς καὶ τσιμουδιά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

'Αρῆστέ τα τώρα αὐτὰ, νὰ ἰδοῦμε τί θά κάμουμε.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Εἶπες πῶς εἶνε βλάξ αὐτός;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

'Ηλίθιος σοῦ λέγω, εἶνε γελοῖος.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ εἰς *Λεωνίδα*

Ξέρεις τί ἰδέα μοῦ ἔρχεται; Πᾶς νὰ πάρῃς τὴ στολὴ τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς φρουρᾶς;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Γιατί πράγμα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Νὰ βάλω κ' ἐγὼ τὴ στολὴ τῆς ἐθνοφυλακῆς; καὶ νὰ τὸν κάνωμα νὰ τὰ χάσῃ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Καύμενε καὶ σὺ, πῶς θά τὰ χάσῃ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Καλὴ σοῦ λέγω πῶς εἶνε βλάξ, δὲν μ' ἐνόησες;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

'Ο σκοπὸς εἶνε νὰ τὸν κάνωμα νὰ φύγῃ

ἀπ' ἐδῶ, γιατί ἂν περιμένῃς; νὰ τὸν διώξῃ ὁ πατέρας; θά περιμένῃς χρόνια. Ἐπειτα τὰ διορθώνουμε τ' ἄλλα. Πᾶμε καὶ πίνουμε μαζὶ χαρτιά, μουτζουρώνουμε μαρκετὰ χαρτόσημα, πίνουμε τίποτε παληὰ ἀποστάσεις θανατικὰ καὶ τῆς περιᾶς τοῦ πατέρα γιὰ δικογραφίαις, ὡς ποῦ νὰ σὲ πάρῃ γιὰ σπουδαῖο δικηγόρο... τὸ ἄλλο πᾶσι μανάχο του σὰν τὸ νερὸ 'ε' τ' αὐλάκι. Μὴ χάνασαι, ἐγὼ σοῦ τὴν ὑπέσχομαι τὴν Βασιλική.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

'Υποσχέσεις ξέρεις νὰ δίνῃς πολλαίς.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Βασιλικὴ μου, ποῖς σοῦ πταίει; μοῦ εἶπες ἐμένα τίποτε;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Εἶσαι ἔξυπνος κ' ἔπειρα νὰ τὸ καταλάβῃς.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Πῶς νὰ καταλάβω ὅταν....

ΛΕΩΝΙΔΑΣ *πρὸς τὸν Κωστάκη*

Σκαμπὸς λοιπόν, ποῦ θά τῆς εἰπῆς τέτοια πράγματα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ *περίεργος*

Τί ὅταν;....

ΚΩΣΤΑΚΗΣ *γελοῦς*

'Όταν... ὅταν δὲν εἶμαι καμωμένος γιὰ νὰ καταλαβῶ (γελοῦς *πρὸς τὸν*) Σώπα καὶ τὰ ἐμπέλωσα, ἐπῆγα νὰ τῆς εἰπῶ....

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Γιὰ τὴ Μαργουίλα ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Ναι, γιὰ τὴ Μαργουίλα μας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Θὰ μ' ἐπρόκοβες.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Τί κάθαστε λοιπόν ;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ξεiris τί ; μ' αὐτὰ δὲν θὰ κάνουμε τίποτα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
"Ακουσί με πού σου λέγω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Μὰ δὲν γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα. Ἀρκαλιὰ, θὰ πᾶμε νὰ τὸν φοδερίσωμα, κ' ἔπειτα ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Θὰ φοδηθῆ καὶ θὰ φύγη.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Σου φαίνεται ἐπίνα πῶς θὰ φύγη. Μὰ τί νομίζεις πάλιν ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Θὰ φύγη, Λεωνίδα, 'ς τὴ ζωὴ τοῦ πατέρα, δὲν φαντάζεσαι τί πράγμα εἶνε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Μὰ δὲν ἔμπορρὶ νὰ ἦνε ζῶον ἐπὶ τέλους.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ ὡσεὶ ἐμπνεόμενος
"Α, εἰ ἦρα... Βασιλική, πού ἔχεις ἐκεῖνα τὰ ἀποκρηάτικα γίνεια ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ἐπάνω 'ς τὴ κάμαρά σου εἶνε, στὸ παλῆ κρουτί τοῦ καπέλλου σου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Τί θὰ κάμης ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Νὰ βάλουμε καὶ τῆς λαραῖς φουστανέλλαις τῶν τζοπάνηδων καὶ νὰ τοῦ 'δγούμε φάτσα 'μπροστά.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Θὰ σᾶς πάρη γιὰ ληστὰς.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Μὰ αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ. Νὰ νομίσῃ πῶς ἤμαστε κλέφταις.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ποῦ πᾶς καὶ τὰ 'δρίσκεις, ἀδερφέ' αὐτὰ δὲν γίνονται (βαίνων πρὸς τὸ βάθος). Θὰ πάω νὰ τὸν στρώσω 'ς τὸ ξύλο.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ κρατῶν αὐτὸν
"Ἐλα 'δῶ, δὲν κάνεις τίποτε. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴν τὸ μάθῃ οὕτε ὁ πατέρας.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ δυσανασχετῶν
Μὰ αὐτὸ τὸ πράγμα...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Κατῆνε Λεωνίδα, τί ἄφυχο πρᾶγμα πού εἶσαι.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ἐγώ ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
"Ὀχι ποιός.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Τώρα βλέπεις ;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Βασιλικούλα μου...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Δὲν σ' ἀγαπῶ διόλου....

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
"Ἔνοια σου. ἂν δὲν σ' εὐτυχίσω ἐγὼ νὰ μὴ μὲ λέν Κωστάκη.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ
Ἐλα λοιπόν.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Ἐξέρχονται ἀμφοτέρω.

ΣΚΗΝΗ Ε'.
ΒΑΣΙΛΙΚΗ, καὶ μετ' ὀλίγον **ΓΕΩΡΓΗΣ**.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
"Ας 'μπορούσα νὰ ἔλεγα τοῦ πατέρα, δὲν τὸν θέλω. δὲν θὰ τὸν πάρω, κ' ἄς ἔχανα δέκα χρόνια τῆς ζωῆς μου.

ΓΕΩΡΓΗΣ εἰσερχόμενος σύντονος
Ξεiris τί συλλογίστηκα, κυρὰ Βασιλική ; Ἄφου δὲν θέλει ὁ ἀφέντης, νὰ κάνουμε ἰὸν κύρ Κωστάκη δήμαρχο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Οὐ, μ' ἐσκότισες καὶ σὺ μὲ τὴν δημαρχία σου.

ΓΕΩΡΓΗΣ ἰδίᾳ

Δὲν ἔχει μὴτ' ὀρθή, μὴτ' ἀνάποδη. (μεγαλοφώνως) Μά! κυρὰ Βασιλική μου, δὲν εἶνε παῖζε γέλασε. Ἄκουσέ με, δὲν σοῦ χωρατεύω. Νὰ εἰπῆς τοῦ κύρ Κωστάκης, γιατί ἐγὼ ἐγένεσσα καὶ δὲ μ' ἀκούει πλεία, νὰ τοῦ εἰπῆς οὕτω πῶς...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ξεφόρτονέ με!

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καλό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὲν μὲ φτάν' ἢ σκάσει πύχως...

ΓΕΩΡΓΗΣ

Θὰ μᾶς τὴν πάρη ἄλλος, >υρὰ Βασιλική μου, κ' ὕστερα θὰ τὸ μετανοιώσης. Εγὼ δὲν τὸ εἶπα τοῦ πατέρα σου μὰ θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ ὁ γείτονάς μας ὁ κύρ Νικολῆς πούχει πέρα τὴ Λειβαδίτισσα, ἔβαλε ὅλους του τοὺς κολλήγους γι' αὐτὴ τοῦ δουλειά, καὶ ἄν δὲν πείσουμε μὲ τὰ μούτρα θὰ μᾶς τὴν πάρη τὴ δημαρχία.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Σοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσης ἤσυχη, ἄκουσες;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Καλό.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ὅριστε μας.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ἄν ξανσαμιλήσω, Γεώργη νὰ μὴ μὲ εἰποῦ. Νὰ, σταυρὸ φιλῶ πῶς δὲ θὰ ματαμιλήσω, κι' ἄς τὴν πάρη τὴ δημαρχία ὁ κύρ Νικολῆς. Κατὰ πῶς πᾶμε θὰ τὴν πάρη... γιατί ὁ ἀφέντης δὲ θέλει, ὁ κύρ Κωστάκης τὸ ἴδιο...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ὀργίλῃ

Γεώργη σοῦ λέγω οὐγ' ἀπ' ἐδῶ.

ΓΕΩΡΓΗΣ ἀπερχόμενος

Καλό... Νὰ μοῦ τὸ θυμᾶσαι ὅμως πῶς θὰ μᾶς τὴν πάρη ὁ κύρ Νικολῆς. Ἐξέρχεται ἀριστερῶ σείων τὴν κεφαλὴν.

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.**ΒΑΣΙΛΙΚΗ, ΜΕΡΚΟΜΑΣ, ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ.****ΒΑΣΙΛΙΚΗ**

Ἐκούτιανε κι' αὐτός ἄλλο δὲ λέγει παρὰ τὴ δημαρχία καὶ τὴ δημαρχία. Κατήντησ' ἀνυπόφορος.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Βασιλική...

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τί εἶνε, πατέρα; (ἰδίᾳ) Οὐρ! κι' αὐτός εἶνε μαζὶ του.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ποῦ εἶν' ὁ Κωστάκης, ὁ Λεωνίδας;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὲν τοὺς εἶδα, πατέρα.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ τῷ Εὐφρόνιῳ

Κάθυσ' ἐδῶ, παιδί μου. Τώρα θάρθῃ ὁ γυιός μου, θὰ τὸν γνωρίσης. Κράτησέ του συντροφιά. Βασιλιῶ, πάγω ἴσα μὲ τὸν Πλάτανο κ' ἔρχομαι.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Πᾶ; νὰ φέρῃς τὸν παπᾶ;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ γελῶν

Ναι, τὸν παπᾶ. Εἶνε ἀριστοῦργημα, ἀελλῆς, ἀφελίστατος. Θὰ ζήσης εὐτυχῆς μαζὶ του, Βασιλική.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

Ἔτσι μοῦρχεται...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κάθυσ, κάθυσ', Εὐφρόνιε. Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Ζ'.**Οἱ ἈΝΩΤΕΡΑ, πλὴν τοῦ ΜΕΡΚΟΜΑ.****ΒΑΣΙΛΙΚΗ**

Δὲν ἔρϊσκεται κανένας φωτογράφος νὰ τοῦ πάρη τὴ φωτογραφία του καθὼς στέκεται;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἐμίνα ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ ἦμαι φρόνιμος καὶ νὰ μὴ λέγω ὅ,τι φθάσω, γι' αὐτὸ δὲ λέγω τίποτα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Πολὺ καλὰ εἶπες.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ σ' ἐρωτήσω ἐν μ' ἀγαπᾷς μὴ τὸ 'ξίγησα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἄν σ' ἀγαπῶ; γιὰ ἰδίστε μοῦτρα γιὰ ν' ἀγαπήσῃ κανεὶς;... Ὁχι, ὄχι, ὄχι!

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁχι, αἶ; Θὰ τοῦ τὸ γράφω.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Νὰ τοῦ τὸ γράψῃς.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τώρα ὅμως ἔφυγε τὸ ταχυδρομεῖο. Θὰ τοῦ τὸ εἰπῶ ὅταν πάμε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Ἄμ' δὲν; ἔν ἔχῃς τύχη!

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τί λέγεις; Δὲν πάγω γιὰ χωρὶς εἶναι; θὰ μὲ διώξῃ ὁ πατέρας; ἔτσι μοῦ εἶπε.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἀπερχομένη

Τρελλή εἶμ' ἐγὼ καὶ κάθουμαι μ' αὐτόν;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ποῦ πᾶς; Ἐλα 'δῶ. Αἶ φτ, φτ, αἶ, ποῦ εἶσαι;... Ἐφυγε!

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ, καὶ εἶτα ΓΕΩΡΓΗΣ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἄν δὲν τὸ εἰπῶ ἐγὼ τοῦ πατέρα νὰ ἰδῆς.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ποῦ νὰ μοῦ περάσῃ ἐμίνα ἀπὸ τὸ νοῦ, πῶς θὰ πάρῃ τὴν κυρά μας αὐτός. Κ' ἐγὼ τὸν ἐπῆρα γιὰ σαλιπαζῆ. (πλησιάζων τὸν Εὐφρόνιον) Ποῖος τῆ χάρι μας τὸ λοιπόν.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τί λές;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Κάτι μοῦ εἶπε ὁ ἀφέντης;... πῶς;... ξέρω γώ;... τόκα μιὰ, κουμπάρε.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Γιατί;

ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Πῶς γιατί μαθίς; Θίλει καὶ βῶτμα; (ἀρπάζων τὴν χεῖρα τοῦ Εὐφρόνιου) Τόκα μιὰ. Ἄμ' ἐγὼ τὸ γέννησα αὐτὸ τὸ παιδί καὶ νὰ μὴ χαρῶ τὰ στέφανά του;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ποῦ παιδί;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Τὴν κυρά μας, τὴν κυρά Βασιλική.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἐστὸ τὴν γέννησας;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Τὸ λέει ὁ λόγος.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε πῶς εἶνα παιδί τοῦ πατέρα της.

ΓΕΩΡΓΗΣ

Κ' ἐγὼ πατέρας της εἶμαι μαθίς.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἐχει δῶα πατέρας;

ΓΕΩΡΓΗΣ δυσανασχετῶν

Τὸ λέει ὁ λόγος. βρε ἀδερφέ, ὄχι πῶς εἶνε δικό μου παιδί; ὁ λόγος τὸ φέρνει. Ἐγὼ δουλεύω τὸν ἀφέντη ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνους μ' ἐστερᾶνωσε, μοῦ ἔδартισε τρία παιδιά; τί λές; ἐμεῖς ἔχουμε διπλοκουμπάριας. Ἐγὼ τὴν πρωτόπιασα τὴν κυρά Βασιλική ὅταν γεννήθηκε, γιατί γεννήθηκε ἐδῶ καὶ ὁ ἀφέντης ἔλειπε καὶ ὁ ἀδερφός μου ἦταν παγαμένος 'ς τὴ χώρα γιὰ μαμμή; μὴν τὰ βρωτᾷς τί τραβήξαμε τότενες.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Δὲν καταλαβαίνω, ποῖα μαμμή; ὁ ἀδερφός σου εἶνε μαμμή;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ὁχι, βρε ἀδερφέ. ὁ ἀδερφός μου εἶνε κουμ

ματάρχης ἐδῶ 'ς τὴν Κρησιᾶ, καὶ ἂν θὰ πολεμήσῃ κανεὶς τὸν κύρ Νικολῆ, ὁ ἀδερφός μου θὰ τὸν πολεμήσῃ. Μὰ ἔλα πῶς μὴτ' ὁ ἀφέντης, μὴτ' ὁ κύρ Κωστάκης τῆ θείλους τῆ δημαρχία.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τί νὰ τὴν κάνουν;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Τῆ δημαρχία τί νὰ τὴν κάνουν; Καὶ ἄλλο πρᾶμμα εἶνε νὰ γίνῃς δήμαρχος; Γίνεσαι τοῦ λόγου σου; γιὰ μένα τὸ ἴδιο εἶνε. Κουμπάρος μου ὁ κύρ Μερκουᾶς, κουμπάρος μου καὶ σὺ τόμισ θὰ πάρῃς τὴν κέρη του. Αἱ τί λές; νὰ τὸ εἰπῶ τοῦ ἀδερφοῦ μου;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μὰ τί δουλειὰ κάνει ὁ δήμαρχος;

ΓΕΩΡΓΗΣ

Ὁ δήμαρχος, ἀδερφέ, τί δουλειὰ κάνει; ἀπὸ πῶς σ' ἐφέραν πῶς ῥωτᾷς τί δουλειὰ κάνει ὁ δήμαρχος; ποῦθε εἶσαι;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ἀπὸ τὴν Καισάρεια.

ΓΕΩΡΓΗΣ ὀργίλος

Ἀπὸ τὴν Καισάρεια; Καὶ δὲν μοῦ τὸ λές τὴση ὄρα, πῶς εἶσαι ἀπ' τοῦ "Αἱ Βασίλη τὸν τόπο, μόνε κάθουμαι καὶ χάνω τὰ λόγια μου; (ἀπερχόμενος) Ὁ, ἀδερφέ, πρᾶμμα πῶς διαλέξε ὁ ἀφέντης μου γιὰ νὰ τὸ δώσῃ

'ς τὴν κέρη του· οὔτε γιὰ τὴ σκύλλα μου δὲν τὸν θίλω γώ.

Ἐξέρχεται.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ, ΛΕΩΝΙΑΔΑΣ, ΚΩΣΤΑΚΗΣ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Καλὸ, καλὰ· ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ εἰπῶ ἐγὼ τοῦ πατέρα μου ὅταν θὰ πῶ. Παναγιᾶ μου, νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπο· δὲν εἶνε γιὰ νὰ ζήσῃ κανεὶς. Νὰ πῶ 'ς τὴν πατρίδα μου, ναῦρω τὸν φίλο μου τὸν πρωτοφάλη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, νὰ καθίσουμε νὰ τὰ εἰποῦμε πάλι, νὰ ξαναπῶμε τὰ παντόβολα καὶ τὴν ἐννειάδα, ὅχι ἐδῶ πέρα πῶς ὁ ἕνας σοῦ λέει πᾶς 'ς τὸν καρνεῖ, ὁ ἄλλος πᾶμε νὰ παίξουμε μπυλιάρδο, ἄλλος ἔλα νὰ γίνῃς δήμαρχος. Σάματις νὰ εἶμ' ἐγὼ δὲ ξέρω ποῖς γιὰ νὰ γίνω δήμαρχος. Τί τόπος εἶν' αὐτός;

Ἐμφανίζονται ἰκατέρωθεν τῆς σκηνῆς ὁ κύρ Κωστάκης καὶ ὁ Λεωνίδαο φουσαρέλλας φέροντες, ἀπομιμούμενοι δὲ τοὺς ληστές.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Ἐς τὸν τόπο...

ΛΕΩΝΙΑΔΑΣ ὀμιλῶν πρὸς τὰ ἔξω

Καθῆσ' αὐτοῦ, παιδιὰ, κ' ἐδῶ τὸν ἔχουμ' αὐτὸν τὸν Ἀνατολίτη.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ περίτρομος

"Ἄναχ!... Παναγιᾶ μουσου!

ΚΩΣΤΑΚΗΣ *συλλαμβάνων τὸν Εὐφρόνιον ἀπὸ τοῦ ὤμου*

Τσιμουδιά, γιατί σ' ἐσκώτωσα.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τί θέτελετες ἐπὶ μείνασα.

ΛΕΩΝΙΑΔΑΣ

Τ' ὀρολόγι σου.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Κι' ὅ,τι ἔχεις ἐπάνω σου.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Σὲς τὰ δίνωσωσ με μὴ μοῦ κόψῃς τὸ κεφάλιμου.

ΛΕΩΝΙΑΔΑΣ

"Ἐλα, γρήγορ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ δίδων αὐτοῖς ὅ,τι κρατεῖ
Νὰ τα... νὰ τα... δὲν ἔχω τίποτ' ἄλλο.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

"Ἐχε τὸ νοῦ σου, Κίτσο... ξέρεις... μὴ καὶ κάτω τὸ κεφάλι.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Ὅχι, ὅχι τὸ κεφάλι μου, γιατί θὰ με μαλώσῃ ὁ πατέρας ὑστερα.

ΛΕΩΝΙΑΔΑΣ

"Ἦρθες ἀπὸ τὴν Καισάρεια;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ναί ἀπό τὴν Καισάρεια, ποῖος σᾶς τὸ εἶπα;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Γιὰ νὰ παντρευτῆς;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ναί, ναί, ποῦ τὸ ξέρετε;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Δι' θὰ παντρευτῆς.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Μὰ ὁ πατέρας ἔπειτα;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

Τὸ κεφάλι του, Κίτσο.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Ὀχι... ὄχι... δὲν παντρεύομαι.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Κύτταξε καλά, κακόμοιρε, γιατί τριάντα ἤμαστε ἕξω ἕνας κ' ἕνας...

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Ἀχ!... νὰ μὴ ἔρθουν μέσα, γιατί φοβοῦμαι...

ΚΩΣΤΑΚΗΣ

"Ἀκουσ' ἐδῶ... ἔμεις θὰ ἤμαστ' ἐκεῖ 'ς τὰ δένδρα κρυμμένοι. Ὄταν ἔρθῃ τὸ κορίτσι νὰ τοῦ εἰπῆς πῶς δὲν τὸ θέλεις.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τὸ λέγω... τὸ λέγω

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Κι' ὅταν ἔρθῃ ὁ πατέρας τοῦ κοριτσιοῦ, νὰ εἰπῆς πάλι πῶς δὲν τὸ θέλεις.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τὸ λέγω, τὸ λέγω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ

Καὶ ἔταν σοῦ κάνουμε νόημα νὰ φύγης... νὰ πᾶς 'ς τὸ Καισαρλί καὶ νὰ μὴ ξανάρθῃς ποτὶ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Ποτέ, ποτέ. Νά... (ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ) Νὰ μὲ κόψῃ ὁ σταυρός (ἰδίᾳ) Ἐγὼ νὰ ξανάρθω ποιά;

ΛΕΩΝΙΔΑΣ δεικνύων αὐτῷ πιστόλαν
Τὴν βλέπεις τούτη τὴν πιστόλα;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"ὦ! Παναγιά μου... Νὰ χαρῆς τὰ μάτια σου... μὴ μοῦ δείχνῃς τέτοια πράγματα.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ δεικνύων αὐτῷ κουμπούρα
Τούτη τὴν κουμπούρα τὴν βλέπεις;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

'Σ τὸ Θεό σου... μὴ, μὴ, μὴ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ τείνων τὸ οὖς
Κάποιος ἔρχεται.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ τῷ Λεωνίδα

'Ὁ πατέρας εἶνε... τὸν νοῦ σου.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ τῷ Εὐφρονίῳ γύπτων αὐτὸν
Κύτταξε καλά... ἐκεῖ μέσα (κρύπτεται ὀπισθεν τοῦ βᾶτον). Τὸν νοῦ σου.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ τῷ Εὐφρονίῳ

Μπᾶμ μιὰ καὶ πᾶς 'ς τὸν πατέρα σου χωρὶς κεφάλι. (κρύπτεται ἀριστερᾷ). Τὸν νοῦ σου γιατί σ' ἔφαγα.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Παναγιά μου... "Ἐφυγαν!... (περιφύρων τὸ βλέμμα) "Ὀχι... νάτοι... ἐκεῖ ἀπὸ πίσω... "Ἀχ! ποῦ εἶσαι πρωτοψάλτη μου νὰ ἰδῆς τὰ χάλια μου!

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἱ ἈΝΩΤΕΡΩ, ΜΕΡΚΟΜΙΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗ, ΜΕΡΚΟΜΑΣ

"Ἐνας πατέρας ξέρει πάντοτε περισσότερα ἀπὸ τὴν κόρη του... Ὁ πατέρας του εἶνε υπέρπλουτος κ' ἔμεις δὲν ἔχομε τίποτε ἄλλο παρὰ αὐτὸ τὸ περιδῶλι ποῦ ὁ Θεὸς ξέρει, ἅς εἶνε. Σήμερον τὰ χρήματα κάνουν τὸν ἄνθρωπον θὰ τὸ ἐνοήσης καὶ σύ. (βλέπων περίτρομα τὸν Εὐφρόνιον). Αἱ πῶς πᾶμε;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ἰδίᾳ τρέμων

Κακὰ ψυχρὰ κι' ἀνάποδα.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ φωνάζων
Κωνσταντή, Λεωνίδα (τῆ Βασιλικῆ) Δὲν
ἔλαθ' ἀπ' ἐδῶ Βασιλικῆ, ὁ Κωστάκης;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Δὲν ἤξεύρω, πατέρα.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ παρατηρῶν τὸν Εὐφρόνιον
Τι ἔχεις, Εὐφρόνιε; Τι ἔχεις παιδί μου;
'Ο Κωστάκης προτείνει τὸ πιστόλιό του.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ ἐξαλλος

Δὲν τὴν θέλω τὴν κόρη σου....

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τί;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Τὴν θέλω, τὴν θέλω μάλιστα... (βλέπων περι-
ρίττομα τὸ πιστόλιον τοῦ Λεωνίδα) Ἀχα! ὄν τὴν θέλω.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ἰδίᾳ

"Αχ! Κωστάκη μου, εὐχαριστῶ!.. (μεγα-
λοφώνως) Καλὸ τί ἔχει, πατέρα;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κάτι ἔχει.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ δεικνύων δεξιᾷ

'Εκεῖ... ἐκεῖ... νά.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Τί ἐκεῖ;

"Ἡ Βασιλικὴ κάμνει περιχαρῆς ση-
μεῖα εἰς τὸν Κωστάκη καὶ Λεω-
νίδα.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ βλέπων τὸ πιστόλιον
τοῦ Κωστάκη

'Αχα! Δὲν τὴν θέλω, δὲν παντρεύομαι.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Δὲν εἶνε καλὰ τὸ παιδί, Βασιλικῆ, μοῦ
φαίνεται πῶς ἐπρελλάθη.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Ὅχι... ὄχι... μά... (βλέπων τὸ πι-
στόλιον τοῦ Λεωνίδα) Ἀχα! δὲν τὴν
πέρνω.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Μὴν τὴν πάρης... Καὶ σοῦ τὴν δίδω
πλὴν ἐγώ;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ

Τὴν ἐγλύτωσα. (κάμνει σημεῖα εἰς τοὺς
κεκρυμμένους). Δόξα σοι ὁ Θεός.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ κρυφίως

"Ὅχι, ὄχι... τὴν πέρνω.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Κάμε δουλειά σου, παιδί μου.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ'.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗ, ΜΕΡΚΟΜΑΣ.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

'Εκεῖ... νά... ἐκεῖ εἶνε οἱ κλέφταις.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ

Ποιοὶ κλέφταις;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

Οἱ κλέφταις ποῦ μοῦ 'πῆραν τὸ φελόγι...
τὰ χρήματά μου... Θὰ μὲ σκοτώσουν οἱ
κλέφταις.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ μετὰ λύπης

'Ὁ καυμένος ὁ πατέρας του... ἐπρελλά-
θηκε τὸ παιδί του.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ

"Ἦταν ἐδῶ πρωτύτερα... κάτι μαῦροι
'ψηλοὶ μὲ κατὰμαυρα γίνετα... καὶ μοῦ εἶ-
παν οἱ κλέφταις... Θ' αἰθεοῦν πάλι, μοῦ τὸ εἶ-
παν... (βλέπων τὸν Κωστάκη καὶ Λεω-
νίδα). Νά τοις... δὲν τὴν θέλω... δὲν τὴν
πέρνω.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

Οἱ ΑΝΤΙΓΕΡΑ ΚΩΣΤΑΚΗΣ, ΛΕΩΝΙΔΑΣ
καὶ εἶτα ΓΕΩΡΓΙΟΣ.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ μιμνήσκων τοὺς
λειψωρικιώτας

Γάλα, καλὸ γάλα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ὁμοίως
Κακαρίντζαις γιδίσαις γιὰ λελοῦδια.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ μειδιῶν

Μπρὲ πῶς ἐγίνατ' ἔτσι;

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
Βοήθεια· βοήθεια·····νά τοις ζουρισμένοις.

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Μὴ φοβῆσαι· εἶνε ὁ γυῖός μου.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ *ἐκπληκτός*
Ὁ γυῖός του κλέφτης;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ τῷ *Κωστάκῳ*
Κωστάκη μου, νὰ σὲ φιλήσω. (ἀσπάζεται
αὐτὸν κρυφίως). Περιφάνεια.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Αἶ, σοῦ τὸν διώρθωσα καλά;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Πήγαινε νὰ τὰ βγάλῃς αὐτὰ, Κωστάκη,
καὶ σὺ Λεωνίδα, δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ γελάσω...
δὲν τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ παιδί;

ΚΩΣΤΑΚΗΣ *προσποιούμενος ἄγνοιαν*
Τί τρέχει; τί εἶνε πατέρα;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Ἐπειτα σοῦ λέγω.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ τῷ *Εὐφρονίῳ*
Πάρε τὸ βολόγι σου καὶ τὰ χρήματά σου
καὶ τὸ φύσημά σου γιὰ τὴν Καισάρεια.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
Ἄν δὲν τὸ εἶπώ ἐγὼ τοῦ πατέρα νὰ
βῆτε...

ΓΕΩΡΓΗΣ τῷ *Εὐφρονίῳ*
Ἐμίλησα μὲ τὸν ἀδελφὸ μου καὶ μοῦ εἶπε
πὼς δὲν πιράζει πὼς εἶσαι ἀπὸ τὴν Και-
σάρεια.

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
Καλά···καλά···Θὰ τὸ εἶπώ ἐγὼ τοῦ πα-
τέρα πὼς εἶσαι ὅλοι κλέφταις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ
Τί; κλέφταις; τώρα ν' ἀρπάξω τὸ τσε-
κούρι...

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
Ἄκακά! βοήθεια...···αὐτὸς, νά...···αὐ-
τὸς...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Γεώργη, τί κάνεις; δὲν βλέπεις πὼς εἶνε
τραλλός;

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Εἶδες, πατέρα, τί ἐπῆγες νὰ μοῦ κάμης;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Ἄνοια σου. Βασιλική μου, μὴ σὲ μίλη...
τώρα ὅποιον θέλεις εἶσε θὰ σοῦ δώσω.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Καὶ δικηγόρος ἂν ᾔην;

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Καὶ δικηγόρος, ἕς κουρεύεται, καλὸς ἄν-
θρωπος νὰ ᾔην μόνον.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ
Ἄκουε, Λεωνίδα; Ταῖς δικογραφίαι...·
πετάξου 'ς τὴν Ἀθήνα.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ
Τρέχα γρήγορα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ *φεύγων δραμαίως*
Ἔφυγε κι' ὅλας...

ΜΕΡΚΟΜΑΣ
Ἐλα, Κωστάκη μου, νὰ τὸ πᾶμ' ἐπάνω
αὐτὸ τὸ παιδί.

ΓΕΩΡΓΗΣ *κτυπῶν τὸ μέτωπόν του*
Μωρέ...···καὶ χάνομαι ἐγὼ σὲ μιὰ γου-
λιὰ νερό;...···τὸν κύρ Λεωνίδα ἐξέλασα...·
νὰ δῆμαρχος! Κ' εἶσι κ' εἶσι κόκκινα, κ'
εἶσι κατακόκκινα.

Τρέχων ὀπισθερ τοῦ Λεωνίδα

ΕΥΦΡΟΝΙΟΣ
Ἄχ! ἄχ! ἄχ! καὶ πὼς θὰ πάω 'ς τὸν
πατέρα μου...···ποῦ θὰ μὲ τσακίσῃ στὸ ξύλο.
Βοήθα με, πρωτοψάλτη μου, βοήθα με.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ *βοηθῶν τὸν Μερκομάη*
Ἄνοια σου καὶ ἐγὼ σοῦ δίνω πράτιγο
γιὰ νὰ πᾶς 'ς τὸν πατέρα σου, Χατζηκαρα-
μεϊτανολόπουλε.